Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

26 юни 2012 година*

„Обжалване — Обща организация на пазарите — Преходни мерки, които трябва да бъдат приети в резултат на присъединяването на нови държави членки — Регламент (ЕО) № 1972/2003, който установява мерки за търговията със земеделски продукти — Жалба за отмяна — Срок — Начален момент — Просрочие — Недопустимост — Изменение на разпоредба от посочения регламент — Подновяване на срока — Частична допустимост — Правни основания — Нарушение на основополагащите принципи на общност, основана на правото, и на принципа на ефективна съдебна защита — Нарушение на принципите на свободно движение на стоките и на недопускане на дискриминация, основана на гражданство — Нарушение на принципите на пропорционалност и на защита на оправданите правни очаквания — Нарушение на йерархията на нормите — Нарушение на член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. — Неправилно тълкуване на член 3 от Регламент (ЕО) № 1972/2003 — Нарушение на задължението за мотивиране“

По дело C-335/09 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 24 август 2009 г.,

Република Полша, представлявана първоначално от г-н M. Dowgielewicz, впоследствие от г-н M. Szpunar, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват г-жа H. Tserepa-Lacombe, г-жа A. Stobiecka-Kuik и г-жа A. Szmytkowska, както и г-н T. van Rijn, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н J.-C. Bonichot, г-н M. Safjan, председатели на състави, г-н G. Arestis, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič, г-жа C. Toader и г-н J.-J. Kasel (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: полски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 1 март 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Република Полша иска отмяната на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности [понастоящем „Общ съд на Европейския съюз“] от 10 юни 2009 г. по дело Полша/Комисия (T-257/04, Сборник, стр. II-1545, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което посоченият съд отхвърля жалбата ѝ за отмяна на член 3 и на член 4, параграф 3 и параграф 5, осмо тире от Регламент (ЕО) № 1972/2003 на Комисията от 10 ноември 2003 година относно временните мерки, които следва да се приемат за търговията със земеделски продукти във връзка с присъединяването на Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия (ОВ L 293, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 50, стр. 100), изменен с Регламент (ЕО) № 735/2004 на Комисията от 20 април 2004 г. (ОВ L 114, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 55, стр. 21).

Правна уредба

Договорът за присъединяване и Актът за присъединяване от 2003 г.

2 Член 2, параграф 3 от Договора между Кралство Белгия, Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Ирландия, Италианската република, Великото херцогство Люксембург, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Португалската република, Република Финландия, Кралство Швеция, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия (държави — членки на Европейския съюз) и Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република за присъединяване към Европейския съюз (ОВ L 236, 2003 г., стр. 17, наричан по-нататък „Договорът за присъединяване“), подписан в Атина на 16 април 2003 г. и ратифициран от Република Полша на 23 юли 2003 г., предвижда:

„Независимо от разпоредбите на параграф 2, институциите на Съюза могат да предприемат, преди присъединяването, мерките, посочени в [член 41 от Акта относно условията на присъединяването на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република към Европейския съюз и промените в учредителните договори на Европейския съюз (ОВ L 236, стр. 33), наричан по-нататък „Актът за присъединяване от 2003 г.“, приложен към Договора за присъединяване]. Тези мерки влизат в сила само при условие и от датата на влизане в сила на [Договора за присъединяване]“.

3 Член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. гласи:

„Ако са необходими преходни мерки за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към такъв, които произтича от прилагането на общата селскостопанска политика съгласно условията, предвидени в [Акта за присъединяване от 2003 г.], тези мерки се приемат от Комисията в съответствие с процедурата по смисъла на член 42, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1260/2001 на Съвета [от 19 юни 2001 година] за общата организация на пазарите в сектора на захарта [(ОВ L 178, стр. 1)], или доколкото е подходящо, в съответните членове на другите регламенти за общата организация на селскостопанските пазари или

съответните процедури, или съответната процедура на комитета, както е предвидено в приложимото законодателство. Преходните мерки по смисъла на настоящия член могат да бъдат предприети в продължение на тригодишен период, който започва от датата на присъединяването и, тяхното прилагане се ограничава за този период. Съветът, произнасяйки се с единодушие, по предложение от Комисията и след консултации с Европейския парламент, може да удължи този период.

[…]“.

4 Глава 4, озаглавена „Земеделие“, от приложение IV към Акта за присъединяване, отнасящо се до списъка по смисъла на член 22 от този акт, гласи в точки 1 и 2:

„1. Публичните запаси, които се съхраняват от новите държави членки към датата на присъединяването, и които са възникнали в резултат на тяхната политика на подкрепа на пазара, се поемат от Общността по стойността, която се определя от член 8 от Регламент (ЕИО) № 1883/78 на [Съвета от 2 август 1978 година] относно общите правила за финансиране на намесата на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, раздел „Гаранции“ [(ОВ L 216, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 3, стр. 31)]. Въпросните запаси се поемат само при условие, че публичната намеса за въпросните продукти се предвижда в правилата на Общността и че запасите отговарят на изискванията на Общността за намеса.

2. Всеки стоков запас, частен както и публичен, в свободно обращение към датата на присъединяването в рамките на територията на новите държави членки, чието количество [не] може да се разглежда като представляващ[о] нормален прехвърлим остатък, се отстранява за сметка на новите държави членки“.

5 Глава 5 от посоченото приложение, озаглавена „Митнически съюз“, предвижда:

„[…]

Регламент (ЕИО) № 2913/92 [на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58)] и Регламент (ЕИО) № 2454/93 [на Комисията от 2 юли 1993 г. за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92 (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, глава 2, том 7 стр. 3)] се прилагат в новите държави членки при спазването на следните особени разпоредби:

1. Въпреки член 20 от Регламент (Е[И]О) № 2913/92 стоките, които към датата на присъединяването са временно складирани или попадат в обхвата на митнически направления и режими, посочени в член 4, параграф[…] 15, [буква] б) и [параграф] 16, [букви] б)—ж) от този [р]егламент в разширената Общност, или които се транспортират в рамките на разширената Общност след като са били предмет на износни формалности, се освобождават от мита и други митнически мерки, когато са пуснати за свободно [обращение] при условие, че е налице едно от следните [доказателства]:

[…]“.

Регламент № 1972/2003

6 На 10 ноември 2003 г. Комисията приема Регламент № 1972/2003, който установява по същество и що се отнася до настоящия спор система на такси за някои земеделски продукти посредством преходна дерогация от общностните норми, които иначе би следвало да се приложат.

7 Така член 3 от посочения регламент гласи:

„Отлагателен режим

1. Настоящият член се прилага по дерогация от приложение IV, глава 5 към Акта за присъединяване [от 2003 г.], и от членове 20 и 214 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 […].

2. Продуктите, изброени в член 4, параграф 5, които преди 1 май 2004 г. са се движили свободно в Общността на петнадесетте или в нова държава членка и на 1 май 2004 г. са на временно съхранение или са под някой от митническите режими или процедури по член 4, параграф 15, буква б) и параграф 16, букви б) до ж) на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета в разширената Общност, или които са в процес на транспортиране, след като са били предмет на формалности за износ, в рамките на разширената Общност, се обмитяват според митническата ставка за внос erga omnes, приложима към датата на освобождаване за свободно обращение.

Алинея първа не се прилага за продукти, изнасяни от Общността на петнадесетте, ако вносителят даде доказателство, че за продуктите на страната по износ не е търсено възстановяване при износ. По молба на вносителя, износителят урежда получаването на заверка от компетентния орган върху декларацията за износ, че за продуктите на страната по износ не е търсено възстановяване при износ.

[…]“.

8 Член 4 от Регламент № 1972/2003 предвижда:

„Такси за стоки в свободно обращение

1. Без да се засяга приложение IV, глава 4 към Акта за присъединяване [от 2003 г.] и когато не се прилага по-строго законодателство на национално ниво, новата държава членка налага на 1 май 2004 г. такси на притежателите на излишъци от продукти в свободно обращение.

2. За да определи излишъците на всеки притежател, новата държава членка взема под внимание по-специално следното:

а) средните стойности на наличните запаси през годините преди присъединяването;

б) търговския поток през годините преди присъединяването;

в) обстоятелствата, при които са изградени запасите.

Понятието „излишъци“ се прилага за продукти, внесени в новите държави членки или произхождащи от новите държави членки. Понятието „излишъци“ се прилага също за продукти, предназначени за пазара на новите държави членки.

[…]

3. Размерът на таксата по параграф 1 се определя от митническата ставка за внос erga omnes, приложима към 1 май 2004 г. Приходите от таксите, събрани от националните органи, се насочват към националния бюджет на новата държава членка.

[…]

5. Настоящият член се прилага за продукти, включени в следните кодове на Комбинираната номенклатура:

[…]

— относно Полша:

02013000, 02023090, 02031110, 02032110, 02043000, 02044310, 02062991, 040210, 040221, 040510, 040590, 0406, 07032000, 07115100, 1001, 1002, 1003, 1004, 1005, 100610, 100620, 100630, 100640, 1007, 1008, 1101, 1102, 1103, 1104, 1107, 1108, 1509, 1510, 1517, 170230 [(с изключение на код 1702 30 10)], 1702 40 [(с изключение на код 1702 40 10)], 1702 90 [(само за кодове 1702 90 10, 1702 90 50, 1702 90 75 и 1702 90 79)], 2003 10 20, 2003 10 30, 2008 20.

[…]

6. Комисията може да добави продукти към списъка или да извади продукти от списъка по параграф 5“.

9 Съгласно член 10 от Регламент № 1972/2003:

„Настоящият регламент влиза в сила, при условие и на датата на влизане в сила на Договора за присъединяване […].

Настоящият регламент ще се прилага до 30 април 2007 г.“

10 Що се отнася до Република Полша, с Регламент № 735/2004 се въвеждат по-специално седем продукта към списъка по член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003, които спадат към кодове на Комбинираната номенклатура 0202 30 10, 0202 30 50, 0207 14 10, 0207 14 70, 1602 32 11, 2008 30 55 и 2008 30 75. С Регламент № 735/2004 се изменя само посоченият списък, но не и текстът на другите разпоредби на Регламент № 1972/2003, които се оспорват в рамките на настоящото дело.

Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

11 На 28 юни 2004 г. Република Полша подава в секретариата на Общия съд на основание член 230 ЕО жалба за отмяна на член 3 и на член 4, параграф 3 и параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003, изменен с Регламент № 735/2004.

12 В подкрепа на жалбата си в първоинстанционното производство, която е разделена на четири части, Република Полша излага десет правни основания, изведени от нарушение на принципа на свободното движение на стоки, на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство, на принципа за защита на оправданите правни очаквания и на принципа на пропорционалност, както и от липсата на компетентност на Комисията, от нарушение на членове 22 и 41 от Акта за присъединяване от 2003 г., от липса или непълнота на мотивите и от злоупотреба с власт.

13 В своята писмена защита Комисията посочва, че тази жалба е подадена несвоевременно.

14 С обжалваното съдебно решение Общият съд, заседаващ в разширен състав, обявява за недопустима частта от посочената жалба, която се отнася до Регламент № 1972/2003.

15 След като приема, че двумесечният срок за обжалване, посочен в член 230, пета алинея ЕО, следва да се изчислява от датата на публикуване на Регламент № 1972/2003 в *Официален вестник на Европейския съюз*, а именно от 11 ноември 2003 г., вземайки предвид различните процесуални срокове Общият съд постановява, че определеният общ срок за подаване на жалба за отмяна срещу Регламент № 1972/2003 е изтекъл на 4 февруари 2004 г. в полунощ.

16 Тъй като жалбата на Република Полша в първоинстанционното производство е подадена на 28 юни 2004 г., Общият съд я обявява за просрочена, що се отнася до частта от исканията, целящи отмяна на Регламент № 1972/2003.

17 Обратно на това, що се отнася до частта от жалбата на Република Полша в първоинстанционното производство, свързана с Регламент № 735/2004, тази част е приета от Общия съд за допустима, доколкото тя може да се тълкува като искане за отмяна на частта от Регламент № 735/2004, с която във връзка със седем допълнителни продукта на тази държава членка се налагат същите мерки като първоначално въведените с Регламент № 1972/2003 за други продукти.

18 Общият съд обаче отхвърля по същество всички изтъкнати правни основания.

19 Поради това жалбата в първоинстанционното производство се отхвърля изцяло.

Искания на страните

20 С жалбата, по повод на която е образувано настоящото производство, Република Полша иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение, както и член 3 и член 4, параграф 3 и параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003, изменен с Регламент № 735/2004.

21 Европейската комисия иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Република Полша да заплати съдебните разноски.

По жалбата

Предварителни съображения

22 Отговаряйки на всяко от правните основания, изтъкнати от Република Полша в подкрепа на жалбата ѝ, Комисията посочва в самото начало, че някои от тези правни основания са недопустими, доколкото се основават на същите доводи като изтъкнатите в първоначалната жалба и не посочват ясно защо решението на Общия съд е неправилно.

23 Следва да се припомни, че съгласно член 256 ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз обжалването се ограничава само до правни въпроси и то трябва да се основава на липса на компетентност на Общия съд, на нарушение на процесуални правила в производството пред него, което накърнява интересите на жалбоподателя, или на нарушение на правото на Съюза от страна на Общия съд (вж. в този смисъл Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 47).

24 Поради това единствено Общият съд е компетентен да установява фактите, освен в случаите, когато материалната неточност на неговите констатации следва от представените пред него доказателства по делото, и да преценява възприетите доказателства. Следователно, освен в случай на изопачаването им, установяването на тези факти и преценката на тези доказателства не представляват правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (в този смисъл вж. по-специално Решение от 2 октомври 2001 г. по дело ЕИБ/Hautem, C-449/99 P,

Recueil, стр. I-6733, точка 44 и Решение от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Recueil, стр.I-8725, точки 69 и 70).

25 Освен това от член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда е видно, че една жалба трябва точно да посочва пороците на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане (вж. по-специално Решение от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 34, Решение от 6 март 2003 г. по дело Interporc/Комисия, C-41/00 P, Recueil, стр. I-2125, точка 15 и Решение от 12 септември 2006 г. по дело Reynolds Tobacco и др./Комисия, C-131/03 P, Recueil, стр. I-7795, точка 49).

26 Така жалба, която само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Общия съд правни основания и доводи, в това число и основаните на изрично отхвърлени от тази юрисдикция фактически обстоятелства, не отговаря на произтичащите от тези разпоредби изисквания за мотивиране (вж. по-специално Решение по дело Interporc/Комисия, посочено по-горе, точка 16). В действителност подобна жалба представлява обикновено искане за преразглеждане на представената пред Общия съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. по-специално Решение по дело Reynolds Tobacco и др./Комисия, посочено по-горе, точка 50).

27 След като обаче един от жалбоподателите оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от Общия съд, правните проблеми, разгледани в първата инстанция, могат отново да бъдат разисквани в рамките на обжалването (Решение от 13 юли 2000 г. по дело Salzgitter/Комисия, C-210/98 P, Recueil, стр. I-5843, точка 43). Всъщност, ако жалбоподателят не би могъл да основе жалбата си пред Съда на вече изложени пред Общия съд правни основания и доводи, производството по жалбата отчасти би се обезсмислило (Решение по дело Interporc/Комисия, посочено по-горе, точка 17).

28 В конкретния случай обаче жалбата е насочена по същество към оспорване на становището на Общия съд по няколко от поставените му правни въпроси в първоинстанционното производство, що се отнася, от една страна, до допустимостта на жалбата на Република Полша в първоинстанционното производство, с оглед по-специално на правото на ефективна съдебна защита, а от друга страна, до законосъобразността на някои преходни мерки в областта на земеделието, по-специално по отношение на член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. и на различни общи принципи на правото на Съюза. Така, доколкото посочената жалба съдържа точни указания относно оспорваните въпроси от обжалваното съдебно решение, както и правните основания и доводите, на които се основава, тя не може да бъде обявена за изцяло недопустима.

29 Допустимостта на конкретните доводи, изтъкнати в подкрепа на различните правни основания на настоящата жалба, следва да се разгледа именно от гледна точка на горепосочените критерии.

По допустимостта на жалбата в първоинстанционното производство, доколкото с нея се цели отмяната на Регламент № 1972/2003

30 Република Полша изтъква пет правни основания в подкрепа на жалбата си, подадена срещу обжалваното съдебно решение, доколкото с това решение са обявени за недопустими исканията ѝ за отмяна на Регламент № 1972/2003, тъй като жалбата ѝ в първоинстанционното производство била подадена несвоевременно. Тези правни основания са изведени, първо — от непълното публикуване на Регламент № 1972/2003, второ, от неправилното тълкуване на член 230, четвърта алинея ЕО, трето, от нарушение на основополагащите принципи на общност,

основана на правото, и на принципа на ефективна съдебна защита, четвърто, от нарушение на принципите на солидарност и на добросъвестност, както и на процесуалните правила, и пето, от липса на мотиви.

31 В началото следва да се разгледа третото правно основание, изведено от нарушение на основополагащите принципи на общност, основана на правото, и на принципа на ефективна съдебна защита.

По третото правно основание

– Доводи на страните

32 Република Полша посочва, че като е обявил за частично недопустима нейната жалба за отмяна, Общият съд е лишил новите държави членки от правото им да подлагат на съдебен контрол разпоредбите на Регламент № 1972/2003 на основание член 230, втора алинея ЕО, въпреки обстоятелството че те са адресати на този регламент в качеството си на държави членки.

33 Припомняйки, че стриктното прилагане на общностните норми относно процесуалните срокове отговаря на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването, Република Полша счита, че въпреки това подобно прилагане не може да оправдае неравно третиране в областта на съдебната защита, произтичащо от обстоятелството, че новите държави членки не биха могли да оспорват законосъобразността на Регламент № 1972/2003 в качеството си на държави членки, независимо че те са особено засегнати от този регламент.

34 В подкрепа на своето правно основание Република Полша изтъква, от една страна, Решение от 23 април 1986 г. по дело Les Verts/Парламент (294/83, Recueil, стр. 1339, точка 23), съгласно което Европейската икономическа общност е общност, основана на правото, тъй като нито актовете на нейните държави членки, нито актовете на нейните институции са освободени от контрол за съответствие с Договора за ЕО, който е основна конституционна харта. От друга страна, за да направи извод, че Общият съд очевидно е нарушил основополагащите принципи на общност, основана на правото, и принципа на ефективна съдебна защита, Република Полша се позовава на заключението на генералния адвокат Poiares Maduro по дело Полша/Съвет, по което на 23 октомври 2007 г. е постановено решение (C-273/04, Сборник, стр. I-8925, точка 50).

35 Комисията посочва, че Общият съд не е нарушил нито принципа на ефективна съдебна защита, нито основополагащите принципи на общността, основана на правото, като е отхвърлил като недопустима една несвоевременно подадена жалба в първоинстанционното производство. Освен това, обратно на твърденията на Република Полша, обстоятелството, че поради влизането в сила на Договора за присъединяване и на Акта за присъединяване от 2003 г. статутът на последната на обикновен жалбоподател е променен в статут на привилегирован жалбоподател, не позволявало дерогация от принципа, че процесуалните срокове трябва да се прилагат стриктно.

– Съображения на Съда

36 В рамките на това правно основание Република Полша упреква Общия съд, че е отхвърлил довода ѝ, че адресати на Регламент № 1972/2003 са всички държави членки, включително самата тя, поради което следвало тя също да може да го обжалва в качеството на жалбоподател на основание член 230, втора алинея ЕО.

37 В това отношение, на първо място, в точка 46 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че макар Актът за присъединяване от 2003 г. да предвижда изрично възможността за общностните институции да приемат някои мерки в периода между датата на подписване на този акт и датата на присъединяване на новите държави членки, разглежданият акт не предвижда дерогации с временен характер от системата за контрол за законосъобразност на общностните актове.

38 По-нататък, в точка 47 от обжалваното решение, позовавайки се на Решение от 15 януари 1987 г. по дело Misset/Съвет (152/85, Recueil, стр. 223, точка 11), Общият съд напомня, че общностните разпоредби относно процесуалните срокове следва да се прилагат стриктно.

39 На последно място, в точка 48 от посоченото решение Общият съд приема, че „ако доводът на Република Полша следва да се разбира в смисъл, че тя е преценила, че е трябвало да изчака, докато придобие качеството на държава членка, за да може да подаде своята жалба, следва да се подчертае, че предвиденият в член 230 ЕО срок за обжалване е с общо приложение“ и че „[щ]о се отнася до Република Полша, качеството ѝ на държава членка не е било необходимо“. Общият съд добавя, че „[т]ози срок за обжалване при всички случаи е приложим за нея в качеството ѝ на юридическо лице“.

40 За да се разреши въпросът дали Република Полша е можела валидно да атакува Регламент № 1972/2003 в качеството си на жалбоподател на основание член 230, втора алинея ЕО, следва да се напомни, че член 2, параграф 3 от Договора за присъединяване предвижда изрично възможността за институциите на Съюза да приемат някои мерки преди присъединяването.

41 Сред тези мерки е по-специално член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г., на основание на който Комисията има правомощие да приеме всички необходими преходни разпоредби за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към такъв, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика.

42 Регламент № 1972/2003 е приет на основание на този член и както посочва генералният адвокат в точка 27 от заключението си по дело Полша/Комисия, по което е постановено решение с днешна дата (C-336/09 P), разглежданият регламент е част от актовете, чието приемане е обусловено от присъединяването.

43 Следователно, тъй като е приет между датата на подписване и датата на влизане в сила на Договора за присъединяване и на Акта за присъединяване от 2003 г., Регламент № 1972/2003 се различава от останалите разпоредби, причисляващи се към достиженията на правото на Общността, които вече са били в действие при подписване на посочения договор за присъединяване и на Акта за присъединяване.

44 Освен това, въпреки обстоятелството, че Регламент № 1972/2003 е публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* преди присъединяването на новите държави членки, е безспорно, че установените с този регламент мерки е следвало основно да се прилагат спрямо разглежданите нови държави членки от момента на присъединяването им към Съюза. Така съгласно член 10 от Регламента същият влиза в сила едва на датата на влизане в сила на Договора за присъединяване и при условие че този договор влезе в сила.

45 От гореизложеното следва, както отбелязва и генералният адвокат в точки 39 и 40 от заключението си по дело Полша/Комисия, посочено по-горе, по което е постановено решение с днешна дата, че едва от момента на присъединяването си новите държави членки са засегнати от разпоредбите на Регламент № 1972/2003 в качеството си на държави членки и че в това си качество те е трябвало да имат право да оспорват разглежданите разпоредби.

46 В конкретния случай се оказва, че поради датата на публикуване на Регламент № 1972/2003 в *Официален вестник на Европейския съюз,* която е 11 ноември 2003 г., предвиденият в член 230 ЕО двумесечен срок за обжалване вече е бил изтекъл, преди Република Полша да придобие качеството на държава членка на 1 май 2004 г., когато се присъединява към Съюза.

47 Следователно за новите за държави членки е било невъзможно в качеството на жалбоподатели на основание член 230, втора алинея ЕО да подадат в определения срок жалби срещу актовете, приети въз основа на член 2, параграф 3 от Договора за присъединяване.

48 Следва обаче да се напомни, че Съюзът е съюз, основан на правото, в рамките на който актовете на неговите институции са предмет на контрол за съответствие по-специално с Договора и с общите принципи на правото (вж. Решение от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точка 281 и Решение от 29 юни 2010 г. по дело E и F, C-550/09, Сборник, стр. I-6213, точка 44).

49 Посочените принципи съставляват самата основа на този съюз и тяхното спазване предполага, както вече изрично предвижда член 4, параграф 2 ДЕС, новите държави членки да бъдат третирани по същия начин както старите държави членки.

50 Следователно на основание член 230, втора алинея ЕО новите държави членки трябва да разполагат в качеството на жалбоподатели с право на обжалване срещу всички актове, които подобно на оспорвания в конкретния случай са приети на основание на член 2, параграф 3 от Договора за присъединяване и ги засягат в качеството им на държави членки.

51 Тъй като това качество е придобито от новите държави членки едва в деня на влизане в сила на Договора за присъединяване и на Акта за присъединяване от 2003 г., следва да се приеме, че що се отнася до актове като разглеждания в конкретния случай, за тези държави посоченият в член 230, пета алинея ЕО срок за обжалване е започнал да тече едва от тази дата, в конкретния случай от 1 май 2004 г.

52 Следователно Общият съд неправилно е приел — въпреки особения контекст на настоящия случай, — че за подаването на предвидената в член 230 ЕО жалба не е било необходимо Република Полша да притежава качеството на държава членка и от това е направил неправилен извод, че жалбата в първоинстанционното производство, подадена от тази държава членка на 28 юни 2004 г. срещу Регламент № 1972/2003, е била просрочена и следователно недопустима.

53 От гореизложеното следва, че третото правно основание трябва да бъде прието за основателно.

54 Затова следва да се приеме за установено, че обжалваното съдебно решение, доколкото с него се обявява за недопустима подадената от Република Полша жалба за отмяна в частта ѝ относно Регламент № 1972/2003, е опорочено от грешка при прилагане на правото.

55 Тъй като обаче посредством анализа на правните основания, изложени срещу Регламент № 735/2004, Общият съд в действителност е разгледал и правните основания по същество, изложени срещу Регламент № 1972/2003, установената в предходната точка от настоящото решение грешка при прилагане на правото не може да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение.

56 Всъщност е безспорно, че правните основания, изложени в първоначалната жалба срещу Регламент № 735/2004, са били идентични с изложените срещу Регламент № 1972/2003 и че в обжалваното съдебно решение Общият съд е анализирал всички изтъкнати правни основания.

57 Поради това в производството по обжалване Съдът следва да разгледа правните основания, които Република Полша е изтъкнала срещу изводите по същество, които се съдържат в обжалваното съдебно решение.

По обжалваното съдебно решение, доколкото с него се отхвърлят по същество формулираните в жалбата в първоинстанционното производство искания, насочени към отмяната на Регламент № 735/2004

58 Жалбата срещу обжалваното съдебно решение, доколкото с него се отхвърлят по същество изложените в жалбата в първоинстанционното производство искания за отмяна на Регламент № 735/2004, се състои от четири части и съдържа осем правни основания.

59 Първата от тези части се отнася до обжалваното съдебно решение, доколкото с него се отхвърля искането за отмяна на Регламент № 735/2004 в частта му, в която предвидената в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 мярка се налага за седем категории продукти, произхождащи от Полша. В рамките на тази част от жалбата Република Полша изтъква две правни основания (първо и второ правно основание).

60 Втората част от жалбата се отнася до обжалваното съдебно решение, доколкото с него се отхвърля искането за отмяна на посочения регламент в частта му, в която към списъка с продукти по член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 се добавят седем категории продукти, произхождащи от Полша. В рамките на тази част от жалбата Република Полша изтъква едно-единствено правно основание (трето правно основание).

61 Третата част от жалбата се отнася до обжалваното съдебно решение, доколкото с него се отхвърля искането за отмяна на Регламент № 735/2004 в частта му, в която мярката по член 3 от Регламент № 1972/2003 се прилага към седем категории продукти. В рамките на тази част от жалбата Република Полша изтъква пет правни основания (от четвърто до осмо правно основание).

По първото правно основание

– Доводи на страните

62 В рамките на първото правно основание, изведено от нарушение на член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. и на принципа на пропорционалност, Република Полша упреква Общия съд, че е приел, че размерът на таксата върху излишъците, предвиден в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003, е бил съответстващ и абсолютно необходим за постигане на целите на спорната преходна мярка.

63 Република Полша поддържа на първо място, че такса, съответстваща на разликата между различните мита, е щяла да бъде достатъчна за постигане на преследваните с Регламент № 1972/2003 цели. Предвиденият в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 размер на таксата върху излишъците надхвърлял максималния размер, определен от генералния адвокат Mischo в точка 58 от заключението му по дело Weidacher, по което на 15 януари 2002 г. е постановено решение (C-179/00, Recueil, стр. I-501), съгласно което заключение принципът на пропорционалност е спазен, когато таксата неутрализира спекулативните предимства и поставя притежателя на излишъци при равни условия с другите оператори. В конкретния случай обаче таксата съдържала допълнителен елемент с характер на санкция и имала за последица поставянето на посочения притежател на излишъци в неблагоприятна конкурентна позиция спрямо тази на операторите от старите държави членки. Според Република Полша Общият съд без никаква обосновка променил критерия, възприет в Решение по дело Weidacher, посочено по-горе, що се отнася до прилагането на принципа на пропорционалност.

64 По-нататък Република Полша посочва, че с оглед на датата, на която е наложена таксата, а именно единадесет дни преди присъединяването към Съюза, предвиденият в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 размер на тази такса не можел, що се отнася до продуктите, добавени

с Регламент № 735/2004, да допринесе за постигане на превантивните цели. Тази държава членка подчертава, че що се отнася до размера на спорната такса, Общият съд е възприел като основна обосновка необходимостта да се предотврати и възпре създаването на излишъци от националното производство. С оглед обаче на датата на приемане на Регламент № 735/2004 и поради дългия цикъл на селскостопанското производство необходимостта да се предотврати и възпре създаването на излишъци не можела да оправдае размера на посочената такса. Във всички случаи, според Република Полша, доводите на Общия съд не са логични, в смисъл че целите за предотвратяване и възпиране можели да бъдат реализирани единствено за в бъдеще и не можели да се отнасят до запаси, които вече са произведени и създадени.

65 На последно място Република Полша счита, че неправилно Общият съд не е установил очевидната липса на връзка между размера на таксата върху излишъците, предвиден в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003, и целите, преследвани от този регламент. Всъщност, дори да се предположи, че тази такса може да има възпиращ характер, Република Полша поддържа, че не съществува каквато и да било връзка между размера на посочената такса и опасността от спекулиране. Този размер съответствал, що се отнася до продуктите, внесени в Полша преди присъединяването, не на общностното вносно мито, а на разликата между общностните вносни мита и полските вносни мита. Република Полша подчертава, че именно този подход е възприет при последващото разширяване, когато към Съюза се присъединяват Република България и Румъния. Освен това, що се отнася до националното производство, обратно на възприетото от Общия съд в точка 115 от обжалваното съдебно решение, спекулативната печалба съответствала на разликата между общностното вносно мито и разходите за допълнителното национално производство, които можели да се различават чувствително в зависимост от продукта.

66 Комисията иска първото правно основание да бъде прието за недопустимо, като посочва, че Република Полша в голяма степен се ограничава да повтори вече изтъкнатото от нея в първоинстанционното производство.

67 При условията на евентуалност, що се отнася до максималния размер на разглежданата такса, Комисията счита, че Общият съд основателно е подчертал, че в заключението си по дело Weidacher, посочено по-горе, генералният адвокат Mischo се е ограничил до анализ на мерките, въведени с оглед на разширяването на Съюза през 1995 г., и че що се отнася до принципа на пропорционалност, в това решение не се определя какъвто и да било таван за размера на таксите върху излишъците.

68 Що се отнася до датата на въвеждане на тази такса, след като напомня изрично предвидената с Регламент № 1972/2003 възможност за разширяване на списъка с продукти поради промяната на пазарната ситуация, Комисията счита, че продуктите, които са включени с Регламент № 735/2004, са били добавени в срок.

69 Що се отнася до отношението между размера на посочената такса и опасността от спекулиране, Комисията посочва, че Общият съд с основание е приел, че премахването на спекулативната печалба не е била единствената преследвана от разглежданите регламенти цел и че такса, съответстваща на разликата между общностните мита и действащите в Полша мита, нямало да има възпиращо действие върху създаването на излишъци от националното производство.

– Съображения на Съда

70 В самото начало следва да се приеме за установено, че обратно на това, което изглежда твърди Комисията, първото правно основание, изтъкнато от Република Полша по същество, не се ограничава до възпроизвеждане на доводите, представени в първоинстанционното производство. Напротив, Република Полша приканва Съда да упражни контрола си относно условията, при които Общият съд е изтълкувал и приложил принципа на пропорционалност.

71 В това отношение следва да се подчертае, че съгласно практиката на Съда и както Общият съд основателно е посочил в точка 106 от обжалваното съдебно решение, когато Комисията упражнява предоставените ѝ от Съвета и дори от авторите на Акта за присъединяване правомощия в областта на общата селскостопанска политика за изпълнение на установените от него правила, тя може да реши да се ползва от широко право на преценка, така че единствено явно неподходящият характер на приета в тази област мярка от гледна точка на целта, която компетентната институция има намерение да преследва, може да засегне законността на подобна мярка (вж. Решение по дело Weidacher, посочено по-горе, точка 26 и цитираната съдебна практика).

72 От това следва, че що се отнася до анализа на принципа на пропорционалност, е необходимо Общият съд да провери само дали определянето на предвидения в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 размер на таксата върху излишъците, а именно вносното мито erga omnes, приложимо към 1 май 2004 г., не превишава явно необходимото за постигане на целите, които Комисията преследва.

73 Що се отнася, на първо място, до довода на Република Полша относно максималния размер на таксата върху излишъците, изведен от Решение по дело Weidacher, посочено по-горе, Общият съд е постановил следното:

„108 В подкрепа на своята теза Република Полша се позовава на Решение по дело Weidacher, [посочено] по-горе. Това решение потвърждавало становището на генералния адвокат Mischo в [точка 58 от] заключението му, представено по посоченото дело […], съгласно което разглежданата такса не противоречи на принципа на пропорционалност, тъй като единствено води до премахване на неоснователно предимство, без обаче да налага санкция на притежателя на излишъка […].

109 Следва да се подчертае, че за разлика от предвиденото относно спорната такса, размерът на разглежданата такса по делото, довело до постановяване на Решението Weidacher, [посочено] по-горе, отговаря на разликата между общностните мита и тези, които са били сила тогава в новите държави членки. Поради това генералният адвокат Mischo е можел да се ограничи до това да приеме, че тази такса цели отпадането на всякакъв интерес за икономическите оператори от посочените държави да спекулират с оглед на разширяването на Европейския съюз през 1995 г., като закупят преди тази дата земеделски продукти, към които се прилага по-ниско вносно мито от общностното, за да ги продадат по-късно в разширената Общност.

110 Гореизложеното обаче не предопределя отговора на въпроса дали такса с по-висок размер също би могла да се счита за пропорционална на преследваната цел.

111 В това отношение е важно да се посочи, че обратно на твърденията на Република Полша, целта, която Комисията възнамерява да преследва посредством спорната такса, не е единствено предотвратяването на създаването на запаси от разглежданите продукти със спекулативна цел с търговски характер, а само предотвратяването на създаването на излишъци, т.е. на запаси, които не са част от обичайните резерви в новите държави членки. Това следва ясно от съображение 3 от Регламент № 1972/2003. Всъщност в това съображение е изложено, че макар изкривяването на търговията, което може да разстрои организациите на пазарите, често пъти да включва продукти, изкуствено придвижвани с оглед на разширяването, излишъците, на които предвидените в Регламент № 1972/2003 мерки целят да противодействат, могат да се получат и от националното производство.

112 Следва също да се изтъкне, че следваният от Комисията подход съответства на схващането на авторите на Акта за присъединяване [от 2003 г.] относно излишъците, които трябва да бъдат отстранени за сметка на новите държави членки. Всъщност от [глава] 4, [точки] 1 и 2

от приложение IV към Акта за присъединяване [от 2003 г.] следва ясно, че наличието на излишъци от националното производство в новите държави членки съставлява елемент, който нарушава общата организация на земеделските пазари. Авторите на Акта за присъединяване [от 2003 г.] по никакъв начин не са ограничили гореспоменатото задължение само до излишъците, които произхождат от търговията“.

74 Общият съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото, като в точка 110 от обжалваното съдебно решение е направил извод, че разрешението, до което е стигнал Съдът в Решение по дело Weidacher, посочено по-горе, не може да предопредели отговора на въпроса дали такса с по-висок размер също е можела да се счита за пропорционална на преследваната цел.

75 Всъщност, след като в точка 109 от това решение се припомня, че въвеждането на таксата, разглеждана по дело Weidacher, по което е постановено посоченото по-горе решение, съответстваща на разликата между общностните мита и тези, които са били в сила в новите държави членки, е целяло да предотврати спекулирането в резултат от осъществяваната от операторите от новите държави членки търговия с разглежданите продукти, в точка 111 от обжалваното съдебно решение Общият съд уточнява, че преследваната с Регламент № 1972/2003 цел не е била единствено да се предотврати създаването на запаси от продукти със спекулативна цел с търговски характер, а самото предотвратяване на създаването на излишъци, като става въпрос не само за изкуствено придвижваните продукти, а и за тези от националното производство.

76 Общият съд допълва, че размерът на спорната такса съответства на схващането на авторите на Акта за присъединяване от 2003 г. относно излишъците, тъй като в глава 4 от приложение IV към посочения акт наличието на излишъци от националното производство в новите държави членки се идентифицира като фактор, който нарушава общата организация на земеделските пазари.

77 Доколкото Република Полша претендира, че Общият съд неоснователно е изменил критерия, приложен от Съда в Решение по дело Weidacher, посочено по-горе, макар в точки 109—112 от обжалваното съдебно решение Общият съд да е изложил подробно защо преследваната с Регламент № 1972/2003 цел се различава от тази на правната уредба, разглеждана по дело Weidacher, по което е постановено посоченото по-горе решение, това твърдение на Република Полша трябва да се отхвърли като неоснователно.

78 Що се отнася, на второ място, до довода на Република Полша, че създаването излишъци от националното производство не е било възможно поради дългия производствен цикъл в областта на земеделието, Общият съд е постановил следното:

„118 Без да е нужно произнасяне по основателността на последното твърдение, следва да се посочи обаче, че Република Полша не е доказала, че излишъците не е можело да бъдат създадени преди приемането на Регламент № 735/2004. Що се отнася обаче до земеделските продукти, за които цената в новите държави членки е по-ниска от цената в Общността, икономическите оператори, установени в посочените държави, имат очевиден интерес от момента, в който приемат, че разширяването вероятно ще се осъществи на 1 май 2004 г., което може да се случи през предходната на разширяването селскостопанска година или дори преди това, да ограничат продажбите си в държавите си по произход, за да създадат резерви, които по-късно биха могли да продадат на разширения общ пазар.

119 Гореспоменатите икономически оператори са заинтересовани също да насочат своите стопанства към продуктите, които са подложени на най-голяма разлика в цените, както и към продуктите, които най-добре могат да бъдат съхранени, в ущърб на разглежданите продукти, чиито цени на общностно и национално равнище са най-близки. Последното

посочено действие също може, преди увеличаване на наличния преди разширяването производствен капацитет, да доведе до образуването на ненормално количество запаси от разглежданите продукти“.

79 От гореизложеното, и по-специално от израза „без да е нужно произнасяне по основателността на последното твърдение“, използван в началото на първо изречение на точка 118 от обжалваното съдебно решение, е видно, че Общият съд е приел за ирелевантен довода на Република Полша, изведен от продължителността на производствения цикъл в областта на земеделието, тъй като тази държава не е представила никакво доказателство, че излишъците не е можело да бъдат създадени преди приемането на Регламент № 735/2004.

80 Следва обаче да се посочи, че в рамките на настоящото производство по обжалване Република Полша не цели да постави под въпрос изведения от липсата на доказателство мотив на Общия съд, който го е подтикнал да отхвърли посочения довод, а се ограничава до възпроизвеждане на същия довод, така че поради причините, изложени в точка 26 от настоящото решение, настоящото правно основание трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

81 Във всички случаи в точки 118 и 119 от обжалваното съдебно решение Общият съд е обяснил подробно как производителите от новите държави членки са могли да ограничат своите продажби в предходната на разширяването година или дори преди това с цел да създадат резерви от продукти или да увеличат своя производствен капацитет за определени продукти, за да създадат запаси с оглед на присъединяването към Съюза.

82 В това отношение Република Полша поддържа, че доводите на Общия съд са противоречиви, доколкото целта за предотвратяване и възпиране не можела да бъде реализирана по отношение на вече създадените излишъци.

83 Достатъчно е обаче да се приеме за установено, че направеният от Общия съд в точки 118 и 119 от обжалваното съдебно решение преглед се отнася към преценката на фактите, която съгласно цитираната в точки 23 и 24 от настоящото решение съдебна практика — освен в случай на изопачаване на фактите или на представените пред Общия съд доказателства — не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда.

84 Тъй като Република Полша не твърди, че е налице подобно изопачаване, този довод също трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

85 Що се отнася, на трето място, до довода на Република Полша, изведен от липсата на връзка между размера на таксата върху излишъците и опасността от спекулиране, Общият съд е приел следното:

„114 [...] Република Полша посочва, че такса, чийто размер е определен в зависимост от мито, което съответства на разликата между полските и общностните вносни мита към 30 април 2004 г., била достатъчна за избягване на опасността от създаване на излишъци. Същевременно обаче, макар и подобна такса да може да бъде полезна за предотвратяване създаването на излишъци от вноса, далеч не е очевидно, че тя е достатъчна и за предотвратяване създаването на излишъци от националното производство.

115 Всъщност ако преди 1 май 2004 г. вносът на разглежданите продукти е бил подложен на еднакво или дори на по-високо полско вносно мито от общностното или ако разликата между техните цени в Полша и тези в Общността е била такава, че мито, което съответства на разликата между общностното и полското мито, не би могло да я компенсира, определянето на размера на спорната такса в зависимост от мито, което съответства на тази разлика, не би имало никакво възпиращо действие по отношение на създаването на излишъци от националното производство, както самата Република Полша приема в

съдебното заседание. Подобни излишъци обаче биха могли да бъдат създадени от икономическите оператори, установени в новите държави членки с оглед на разширяването на Европейския съюз към 1 май 2004 г., по-специално ако преди тази дата цената на разглежданите продукти е била по-висока в Общността в сравнение с цената в Полша или ако тяхното производство в Общността е било подложено на ограниченията, установени в рамките на общата селскостопанска политика, която цели определяне на дадено общо производство.

116 Тези излишъци от националното производство, които не биха били подложени на никаква такса, биха могли да бъдат от естество да внесат смущения в общия пазар към 1 май 2004 г. Освен това Република Полша би била длъжна да отстрани въпросните излишъци по силата на [глава] 4 от приложение IV към Акта за присъединяване [от 2003 г.] и следователно полските икономически оператори не биха били непременно в по-добро положение в отсъствие на спорната такса върху излишъците от разглежданите продукти, докато Република Полша би загубила приходите от посочената такса и би трябвало да финансира тяхното премахване“.

86 Що се отнася до създаването на излишъци от вноса, още от самото начало следва да се отхвърли доводът на Република Полша, изведен от липсата на връзка между размера на таксата върху тези излишъци и целите на Регламент № 1972/2003, както и съпоставянето, направено в това отношение с разширяването от 2007 г.

87 Всъщност съгласно точка 114 от обжалваното съдебно решение, що се отнася до целта да се предотврати създаването на излишъци от вноса, Общият съд е признал полезността на такса, чийто размер се определя в зависимост от разликата между полските и общностните вносни мита.

88 Що се отнася обаче до създаването на излишъци от националното производство, той е приел, че полезността на подобна такса далеч не е очевидна.

89 В това отношение следва да се напомни, както е видно от точка 115 от обжалваното съдебно решение, че именно Република Полша е приела пред Общия съд, че определянето на размера на таксата върху излишъците в зависимост от мито, което съответства на разликата между общностните и полските мита, не би имало никакво възпиращо действие върху създаването на излишъци от националното производство.

90 При все това, препоръчвайки в рамките на настоящата жалба въвеждането на такса с размер, определен в зависимост от разликата между общностно вносно мито и променливите разходи на националното производство, Република Полша не само влиза в противоречие с възприетото от нея становище в първоинстанционното производство, но и не посочва защо Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че въвеждането на такса с размер, определен в зависимост от приложимото към 1 май 2004 г. вносно мито erga omnes, не изглежда явно да надхвърля необходимото за предотвратяване на създаването на излишъци от националното производство.

91 Следователно доводът на Република Полша трябва да се отхвърли като неоснователен.

92 От гореизложеното следва, че първото правно основание трябва да бъде отхвърлено като частично недопустимо и частично неоснователно.

По второто правно основание

– Доводи на страните

93 В рамките на второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, Република Полша упреква Общия съд за неговия извод, че установената в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 такса е определена въз основа на обективни критерии за разграничаване.

94 Макар Република Полша да признава, както посочва Общият съд, че състоянието на земеделието в новите държави членки е било коренно различно от това в старите държави членки, тя счита, че подобно общо твърдение не е достатъчно, за да освободи Комисията от задължението да приеме мерки в съответствие с принципа на недопускане на дискриминация. В точка 129 от обжалваното съдебно решение Общият съд се ограничавал да потвърди възможността, която не се оспорва от Република Полша, за налагане на такса върху излишъците, вместо да разгледа по същество правното основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация във връзка с размера на таксите върху излишъците.

95 Според Република Полша констатацията на Общия съд в точка 134 от обжалваното съдебно решение също била неправилна, доколкото посочените от Комисията фактори трябвало да повлияят не само върху списъка с продукти, обект на таксите върху излишъците, но и върху размера на тези такси.

96 Комисията счита, че правното основание, изведено от нарушението на принципа на недопускане на дискриминация, не е формулирано ясно, доколкото изглежда, че Република Полша смесва принципа на недопускане на дискриминация с принципа на пропорционалност. Според посочената институция при всички случаи това правно основание е неоснователно.

– Съображения на Съда

97 Още от самото начало следва да се приеме за установено, че формулировката на второто правно основание не позволява да се определи дали целта на Република Полша е да критикува приетите от Комисията мерки или анализа на Общия съд в това отношение.

98 Доколкото с настоящата жалба Република Полша изтъква срещу Комисията, че последната е нарушила принципа на недопускане на дискриминация, следва да се приеме за установено, че тези доводи не могат да бъдат изтъкнати пред Съда, тъй като те възпроизвеждат вече изтъкнатите доводи в подкрепа на второто правно основание от втората част на жалбата, подадена пред Общия съд, и в действителност тази държава членка цели нейната жалба в първоинстанционното производство да бъде преразгледана от Съда. Съгласно цитираната в точка 26 от настоящото решение съдебна практика подобни доводи са недопустими.

99 Що се отнася до довода на Република Полша, че Общият съд не е анализирал по същество доводите, изведени от неспазване на принципа на недопускане на дискриминация във връзка с размера на спорните такси, следва да се припомни, че критикуваният откъс от обжалваното съдебно решение се намира в частта от съображенията на Общия съд, в която той е взел становище относно твърдяната дискриминация, произтичаща от различното третиране на полските икономически оператори и икономическите оператори, установени в Общността преди 1 май 2004 г.

100 В посочената част от обжалваното съдебно решение Общият съд е постановил следното:

„128 В това отношение следва да се напомни, че принципът на недопускане на дискриминация между производителите или потребителите на Общността, който е установен в областта на общата организация на земеделските пазари от член 34, параграф 2, втора алинея ЕО, налага да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано. Следователно мерките, които включва общата организация на пазарите, трябва да бъдат разграничавани според регионите и другите условия за производство или потребление единствено в зависимост от обективни критерии, които гарантират пропорционално разпределение на предимствата и недостатъците между заинтересованите лица, без да се прави разграничение между териториите на държавите членки (Решение на Съда от 20 септември 1988 г. по дело Испания/Съвет, 203/86, Recueil, стр. 4563, точка 25).

129 Състоянието на земеделието в новите държави членки е коренно различно от това в старите държави членки (Решение по дело Полша/Съвет, [посочено] по-горе, точка 87). Всъщност преди разширяването на Европейския съюз през 2004 г. тези две категории икономически оператори са подложени на различни норми, квоти и механизми за подпомагане на производството. Освен това макар че общностните институции можели да възпрепятстват образуването на излишъци в Общността посредством мерки, характерни за общата организация на земеделските пазари, те не можели да възпрепятстват образуването на излишъци на територията на бъдещите държави членки. Именно по тази причина в [глава] 4, [точки] 1—4 от приложение IV към Акта за присъединяване [от 2003 г.] е предвидено задължението за новите държави членки да премахнат за своя сметка своите излишъци, без обаче да е предвидено успоредно задължение за старите държави членки, което е прието от Република Полша при подписване на посочения акт.

130 Поради това следва да се установи, че положението на полските икономически оператори и положението на икономическите оператори, установени в Общността преди 1 май 2004 г., не може да се счита за сравнимо“.

101 Така, позовавайки се по-специално на констатацията в това отношение, до която Съдът вече е стигнал в точка 87 от Решение по дело Полша/Съвет, посочено по-горе, Общият съд е изложил съображенията, поради които положението на икономическите оператори от новите държави членки е следвало да се приеме за съществено различаващо се от това на операторите от старите държави членки. Тъй като тези две положения не били сравними, въвеждането на такса върху излишъците единствено за икономическите оператори от новите държави членки не съставлявало дискриминация, основана на гражданство.

102 При тези условия доводът на Република Полша, че Общият съд е пропуснал да приложи принципа на недопускане на дискриминация по отношение на размера на спорните такси, трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.

103 Всъщност, тъй като такси върху излишъците са били наложени по отношение на икономическите оператори от новите държави членки, докато подобни такси не са били налагани на операторите от старите държави членки, Общият съд не може да бъде упрекнат, че не е направил сравнение на размера на посочените такси.

104 Що се отнася до довода на Република Полша срещу точка 134 от обжалваното съдебно решение, следва да се припомни, че тази точка се намира в частта от съображенията на Общият съд, в която той е взел отношение по твърдяното различно третиране на Република Полша в сравнение с държавите, присъединили се към Съюза през 1995 г. В тази част от съображенията си Общият съд е постановил следното:

„132 В това отношение обаче е достатъчно да се посочи, че преходните мерки, които следва да се приемат в областта на земеделието при всяко разширяване на Европейския съюз, трябва да бъдат приспособени към конкретните рискове от смущения на селскостопанските пазари, които това разширяване може да носи. Следователно институциите не са задължени да прилагат равностойни преходни мерки в рамките на две последователни разширявания.

133 По-специално Комисията е можела, сред съществуващите при разширяванията на Европейския съюз през 1995 г. и 2004 г. разлики, да отчете обстоятелството, че целта за избягване на смущенията на общностния пазар поради на натрупването на излишъци е била по-трудно осъществима през 2004 г. поради размерите на пазарите на новите държави членки през 2004 г. и на техния много по-висок производствен капацитет, които Комисията е посочила в становището си, без това да бъде оспорено от Република Полша. Освен това разликите в цените между Общността и в новите държави членки също са били по-големи.

Кумулирането на тези два елемента е повишило в значителна степен опасността от дестабилизиране на селскостопанските пазари и в резултат от това е обосновало приемането на по-строги преходни мерки.

134 В това отношение Република Полша посочва, че ако Комисията действително беше взела предвид тези фактори при определяне на размера на спорната такса, тази такса щеше да бъде различна за различните нови държави членки. Очевидно е обаче, че обстоятелствата относно всяка нова държава членка са отчетени при определянето на продуктите, подложени на спорната такса, тъй като съгласно член 4, параграф 5 от Регламент № 1972/2003 посоченият списък е различен за всяка нова държава членка, което опровергава довода на Република Полша“.

105 Така, квалифицирайки като „неправилна“ точка 134 от обжалваното съдебно решение, в действителност Република Полша единствено възпроизвежда вече изтъкнатия от нея довод пред Общия съд, без по никакъв начин да вземе становище върху възприетата от последния мотивировка, така че този довод трябва да бъде отхвърлен като недопустим поради изложените в точка 26 от настоящото решение мотиви.

106 От гореизложеното следва, че второто правно основание трябва да бъде отхвърлено като частично недопустимо и частично неоснователно.

По третото правно основание

– Доводи на страните

107 В рамките на третото правно основание, изведено от нарушение на член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. и на принципа на пропорционалност, Република Полша упреква Общия съд, че според приетото от него, за осъществяване на целите, преследвани от посочените в Регламент № 1972/2003 мерки, е било наложително предвидената в член 4 от посочения регламент такса да бъде наложена върху продуктите, за които вносните мита, приложими в Полша преди присъединяването ѝ към Съюза, са били по-високи или еднакви с вносните мита, приложими в Общността.

108 В точка 158 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно поискал от Република Полша да представи релевантен довод, който да позволи да се направи извод, че основната причина за спекулативното складиране на земеделските продукти е била евентуалната разлика между вносните мита в Общността на петнадесетте и тези в новите държави членки. Според Република Полша обстоятелството, че опасността от спекулиране зависи от очакваната спекулативна печалба и че последната съответства на разликата между вносните мита, съставлява безспорен икономически факт, който не изисква никакво конкретно доказателство.

109 Основавайки се на обстоятелството, че Регламент № 735/2004 е приет единадесет дни преди датата на присъединяването ѝ към Съюза, Република Полша оспорва и извода, достигнат от Общия съд в точка 159 от обжалваното съдебно решение, че целта да се предотврати създаването на излишъци, които произхождат от националното производство, не би могла да бъде изцяло реализирана, ако член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 се е ограничавал до налагане на спорната такса върху продуктите, за които полските вносни мита са били по-ниски от общностните.

110 Според Комисията Република Полша единствено повтаря доводите, които е изтъкнала в първоинстанционното производство, и не посочва какъвто и да било пример за продукт, митата върху който, прилагани в новите държави членки, са били по-високи от общностните мита.

Комисията потвърждава, че ѝ е известен само един такъв продукт, а именно зърнените култури, които обаче не са включени в списъка с продукти в член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003.

– Съображения на Съда

111 С третото правно основание Република Полша цели по-специално да отправи критика към отговора на Общия съд на нейния трети довод във връзка с законосъобразността на изменението на списъка с продукти, посочени в член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003. Република Полша поддържа, че докато складирането на земеделски продукти със спекулативна цел се обяснява с разликата между митата, приложими в Общността на петнадесетте, и тези, които са били в сила в новите държави членки, случаят не е такъв, що се отнася до продуктите, за които вносните мита в сила в Полша към 30 април 2004 г. са били по-високи от общностните вносни мита.

112 В точки 158 и 159 от обжалваното съдебно решение Общият съд е постановил следното:

„158 Всъщност следва да се подчертае, че Република Полша не представя никакъв довод, който позволява да се направи извод, че основната причина на спекулативното складиране на земеделски продукти е евентуалната разлика между вносните мита в Общността на петнадесетте и тези в новите държави членки.

159 При всички случаи дори това твърдение да беше правилно, вярно е също, че сред целите на предвидените с Регламент № 1972/2003 мерки не са единствено предотвратяването на създаването на запаси със спекулативна цел, свързано или с разлика между приложимите вносни мита за един и същ продукт съответно в Общността и в новите държави членки, или с наличието в тези държави на квоти за внос при освобождаване от митни сборове, но също и предотвратяването на създаването на излишъци, които произхождат от националното производство […]. Последната посочена цел, която произтича пряко от [глава] 4 от приложение IV към Акта за присъединяване [от 2003 г.], не би могла да бъде изцяло реализирана, ако член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 се ограничаваше до налагане на спорната такса върху продуктите, за които полските вносни мита са били по-ниски от общностните […]“.

113 С довода си относно точка 158 от обжалваното съдебно решение Република Полша се ограничава до твърдението, че Общият съд неправилно е поискал обяснение на причината за спекулативното складиране на земеделските продукти, но не е посочила по какъв начин тази юрисдикция е нарушила член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. или принципа на пропорционалност. Така Република Полша приканва Съда да разгледа отново вече изтъкнатия от нея довод в подкрепа на единственото правно основание от третата част на жалбата ѝ пред Общия съд. С оглед обаче на цитираната в точка 26 от настоящото решение съдебна практика така представеният пред Съда довод е недопустим.

114 Що се отнася до довода относно точка 159 от обжалваното съдебно решение, следва да се посочи, както е видно от встъпителния израз „[п]ри всички случаи дори това твърдение да беше правилно“, че тази точка съставлява мотив, изложен по съображения за изчерпателност в рамките на доводите на Общия съд.

115 Съгласно постоянната съдебна практика обаче твърденията за нарушения срещу мотивите на решение на Общия съд, изложени по съображения за изчерпателност, не могат да доведат до отмяната на това решение и следователно са неотносими (Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 148).

116 Тъй като доводът на Република Полша не може да постави под въпрос разрешението, до което е стигнал Общият съд в точка 158 от обжалваното съдебно решение, този довод следва да се отхвърли като неотносим.

117 От гореизложеното следва, че третото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По четвъртото правно основание

– Доводи на страните

118 В рамките на четвъртото правно основание, изведено от нарушение на общностното право и от неправилно тълкуване на член 3 от Регламент № 1972/2003, Република Полша упреква Общия съд, че е постановил, че съществуването на посочения член 3 е наложително за запазване на полезното действие на член 4 от същия регламент и че член 3 е можел да бъде приет на основание член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. като дерогация от разпоредбите на последния.

119 От самото начало Република Полша поддържа, че твърдението на Общия съд в точка 194 от обжалваното съдебно решение, че се оспорва единствено компетентността на Комисията, а не и условията за прилагането или пропорционалния характер на спорната такса, явно противоречи на действителното съдържание на представеното в първоинстанционното производство правно основание, доколкото с него тази държава членка изтъквала не само липсата на компетентност на Комисията, но и нарушение на член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. и следователно имплицитно и нарушение на принципа на пропорционалност. Макар Република Полша да признава, че в точки 189—193 от посоченото решение Общият съд е анализирал условието, свързано с необходимостта от предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 спорни мерки, тя счита, че посоченият съд е направил този анализ неправилно. В това отношение тя изтъква два довода.

120 На първо място Република Полша посочва, че независимо от широката компетентност на Комисията в областта на общата селскостопанска политика, винаги трябва да е налице логично съотношение между приетите мерки и преследваната от тях цел. Общият съд не отговорил на довода на Република Полша, съгласно който, облагайки с предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мита цялото количество земеделски продукти, посочени в тази разпоредба, а не само излишъците от тези продукти, щели неоснователно да бъдат санкционирани всички оператори, които упражняват дейността си честно на пазара. Република Полша счита, че в точка 191 от обжалваното съдебно решение Общият съд трябвало да приеме за установено, че едно изкуствено намаляване на излишъците в свободно обращение щяло да доведе до изкуствено увеличаване на излишъците, подложени на отлагателния режим, и че било достатъчно тези изкуствено увеличени излишъци да бъдат обложени с предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мита.

121 На второ място Република Полша критикува точка 186 от обжалваното съдебно решение, доколкото Общият съд нарушил принципа на йерархията на нормите, установяващ разграничение между основен регламент и регламент за прилагане и a fortiori между Акта за присъединяване от 2003 г. и регламент, с който този акт се прилага. Според Република Полша, дори член 41 от посочения акт да дава правомощие на Комисията да приеме всички необходими мерки за подпомагане на прехода, тази институция не може да променя съдържанието на разглеждания акт за присъединяване. Тъй като член 3, параграф 1 от Регламент № 1972/2003 предвижда изрично, че съдържащата се в него мярка се прилага по дерогация от глава 5 от приложение IV към същия акт за присъединяване, Общият съд трябвало да постанови, че Комисията е нямала правомощие да установява подобни дерогации.

122 Комисията счита, че Общият съд основателно е признал логическата връзка между мярката, приложена с член 3 от Регламент № 1972/2003, и преследваната от последния цел. Тази институция напомня, че е щяло да бъде технически невъзможно да се установи предварително какви количества продукти са щели да създадат „излишъци“ и следователно какви количества продукти, подложени на отлагателен режим, са щели да създадат „спекулативни“ количества. Що се отнася до твърдяното нарушение на йерархията на нормите, Комисията посочва, че доводите на Общия съд не са опорочени от каквато и да било грешка в това отношение.

– Съображения на Съда

123 В рамките на четвъртото правно основание, изведено от нарушение на общностното право и от неправилно тълкуване на член 3 от Регламент № 1972/2003, Република Полша има предвид по-специално точки 186—193 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд е постановил следното:

„186 Действително е вярно, че Комисията не може да променя текста на Акта за присъединяване [от 2003 г.] извън правната рамка, определена в това отношение от Договора и от Акта за присъединяване [от 2003 г.]. Както обаче Комисията основателно посочва, вярно е също и че член 41 от посочения акт я оправомощава да приеме всяка необходима мярка за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към такъв, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика.

187 Важно е също да се напомни, че както следва от изложените по-горе в настоящото решение съображения, системата на такси за излишъци от продукти в свободно обращение на 1 май 2004 г. в новите държави членки, предвидена в член 4 от Регламент № 1972/2003, който включва по-специално налагането на такса върху притежаваните от отделните икономически оператори излишъци, е една от преходните мерки, които могат да бъдат приети от Комисията на основание член 41, първа алинея от Акта за присъединяване [от 2003 г.].

188 Поради това необходимите мерки за защита на полезното действие на тази система на облагане с такси също трябва да бъдат обхванати от последната посочена разпоредба, тъй като в противен случай преследваните от разглежданата система цели в рамките на общностния пазар, макар да са необходими за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към режим, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика, не биха били реализирани.

189 Поради това следва да се провери дали [...] обмитяването на продуктите, поставени под отлагателен режим или в процес на транспортиране в разширената Общност, след като са били предмет на формалности за износ, с митническата ставка за внос erga omnes, приложима към датата на тяхното освобождаване за свободно обращение съгласно текста на член 3 от Регламент № 1972/2003, е наложително за осигуряване на полезното действие на член 4 от посочения регламент.

190 В това отношение е важно да се припомни, че Комисията разполага с широки правомощия при приемане на мерки в областта на общата селскостопанска политика (Решение на Съда от 11 юли 1989 г. по дело Schräder HS Kraftfutter, 265/87, Recueil, стр. 2237, точка 22 и Решение на Съда от 11 септември 2003 г. по дело Австрия/Съвет, C-445/00, Recueil, стр. I-8549, точка 81). Следователно незаконосъобразността на член 3 от Регламент № 1972/2003 може да бъде установена само ако се стигне до извода, че предвидената в тази разпоредба мярка е явно ненужна за запазване на полезното действие на член 4 от посочения регламент.

191 Както посочва Комисията, в отсъствието на предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки установените в новите държави членки икономически оператори биха могли да понижат изкуствено своите излишъци от разглежданите продукти, като ги поставят под отлагателен режим в една или в няколко от старите или новите държави членки преди 1 май 2004 г. По този начин тези икономически оператори нямало да бъдат задължени да заплатят предвидената в член 4 от Регламент № 1972/2003 такса в страните си по произход, доколкото към 1 май 2004 г. те нямало да притежават излишъци там.

192 Поставените под отлагателен режим продукти обаче продължавали да бъдат на тяхно разположение в другите държави членки и разглежданите икономически оператори можели да ги пуснат в свободно обращение в разширената Общност след 1 май 2004 г., без да трябва да заплащат спорната такса, което изпразвало от съдържание член 4 от Регламент № 1972/2003.

193 Поради това следва да се направи изводът, че мерки като предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 са необходими за запазване на полезното действие на член 4 от посочения регламент“.

124 Както напомня Общият съд, член 41, първа алинея от Акта за присъединяване от 2003 г. оправомощава за тригодишен преходен период Комисията да приеме всички необходими мерки за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към режим, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика, при условията, посочени в този акт за присъединяване.

125 Що се отнася до нормите, приложими спрямо общата организация на пазарите, в глава 4, точки 1—4 от приложение IV към Акта за присъединяване от 2003 г., като цели се определят предотвратяването на създаването на излишъци, както и тяхното премахване.

126 Следователно на основание на дадените ѝ с член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. правомощия Комисията може да приеме за преходен период конкретни мерки, дори, ако е необходимо, и мерки, които съставляват дерогация от разпоредбите, станали приложими на основание на този акт за новите държави членки, каквито са предвидените в приложение IV от посочения акт, доколкото са изпълнени посочените в този член 41 условия.

127 Следователно доводът, изведен от нарушение на принципа на йерархията на нормите, може да бъде приет във връзка с приетите от Комисията мерки единствено ако се установи, че тези мерки не са били необходими за постигане на така посочените цели в областта на земеделието.

128 В това отношение следва да се посочи, че Общият съд основателно е припомнил съдебната практика, съгласно която в областта на общата селскостопанска политика Комисията разполага с широко право на преценка и следователно съдебният контрол трябва да се ограничи до проверка дали тази институция не е надхвърлила явно границите на своето право на преценка (вж. в този смисъл Решение от 21 юли 2001 г. по дело Jippes и др., C-189/01, Recueil, стр. I-5689, точка 80). Следователно не трябва да се осъществява контрол върху това дали приетата от Комисията мярка е най-подходящата, а съдията следва да провери дали тя не е явно неподходяща.

129 В конкретния случай в точки 191 и 192 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изложил подробно причините, поради които член 4 от Регламент № 1972/2003 щеше да бъде изпразнен от съдържание, ако Комисията не беше наложила предвидените в член 3 от посочения регламент мерки.

130 Така съгласно разглеждания член 4 посочените продукти се подлагат на такса при вноса erga omnes, когато се окаже, че запасите, за които е съставен опис в новите държави членки, съставляват излишъци към 1 май 2004 г. С оглед на избягване на тази такса икономическите

операторите биха могли да поставят под отлагателен режим цялото количество продукти, които могат да бъдат квалифицирани като съставляващи излишъци, въз основа на което те биха могли да пуснат в свободно обращение съответните продукти, без да заплащат, съгласно разпоредбите на глава 5 от приложение IV към Акта за присъединяване от 2003 г., посочената такса при внос erga omnes.

131 Що се отнася именно до тези разпоредби Съдът вече е имал повод да уточни, че те създават режим на преференциално третиране, за който е възможно да се твърди, че се прилага само при спазването на определени формалности (вж. в този смисъл Решение от 29 юли 2010 г. по дело Pakora Pluss, C-248/09, Сборник, стр. I-7697, точки 39—41).

132 Този режим на преференциално третиране обаче не може да се използва за заобикаляне на задължението за плащане на таксата при внос erga omnes, установена в член 4 от Регламент № 1972/2003 в случай на констатиране на излишъци.

133 Така, облагайки с вносно мито erga omnes продуктите, произхождащи от новите държави членки, които попадат под един от изброените в член 3 от Регламент № 1972/2003 отлагателни режими, посоченият член се явява наложителна мярка за постигане на целите, посочени в глава 4, точки 1—4 от приложение IV към Акта за присъединяване от 2003 г..

134 Доколкото не е доказано, че посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки преследват различна цел от гарантирането на полезното действие на член 4 от същия регламент или че водят до съществено изменение на Акта за присъединяване от 2003 г., Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като, отхвърляйки довода на Република Полша, изведен от нарушение на принципа на йерархията на нормите, е постановил, че Комисията е била оправомощена да приеме необходимите мерки за защита на полезното действие на системата на облагане с такси.

135 Този извод не може да бъде поставен под въпрос и от довода на Република Полша, изведен от липсата на причинно-следствена връзка, съгласно който било достатъчно предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мита да се налагат не върху всички посочени продукти, независимо от количеството им, а само върху излишъците от същите тези продукти.

136 Всъщност, посочвайки, че Общият съд не е проверил дали препоръчаната от нея мярка е щяла да бъде по-подходяща, в действителност Република Полша го упреква, че не е надхвърлил границите на съдебния контрол, които е длъжен да спазва в рамките на преценката на правомощията на Комисията при приемането на мерки в областта на общата селскостопанска политика.

137 От гореизложеното следва, че четвъртото правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По петото правно основание

– Доводи на страните

138 В рамките на петото правно основание, изведено от нарушение на член 253 ЕО, Република Полша упреква Общия съд, че е приел за достатъчни мотивите на член 3 от Регламент № 1972/2003.

139 Според Република Полша, тъй като мотивите на член 3 от посочения регламент не произтичат изрично от съображенията на същия регламент и могат да бъдат изведени единствено посредством „сложно“ съдебно тълкуване, тези мотиви явно не отговарят на определените в

член 253 ЕО изисквания. Доводите на Общия съд, че разглежданият член 3 е предназначен да допълни член 4 от този регламент и следователно не изисква самостоятелна обосновка, били явно погрешни.

140 Република Полша напомня, че материалният обхват на член 3 от Регламент № 1972/2003 е по-голям от този на член 4 от същия регламент, тъй като последният член се отнася само до излишъците от посочените продукти, докато първият се прилага спрямо цялото количество посочени продукти, подложени на отлагателен режим. Тя добавя, че констатациите на Общия съд в точки 235 и 236 от обжалваното съдебно решение относно процеса на приемане на Регламент № 1972/2003 също не можели да изпълнят задължението за мотивиране по отношение на заинтересованите икономически оператори, които поради липса на мотиви във връзка с посочения член 3 били лишени от възможността да установят дали за наложеното им обмитяване има достатъчно правно основание.

141 Комисията посочва, че липсата в съображенията на Регламент № 1972/2003 на конкретни мотиви относно член 3 от последния не позволява да се направи извод, че установените в този член мерки са лишени от всякакви мотиви. Според Комисията Общият съд е осъществил правилен и задълбочен анализ на съответствието на мотивите на този член 3 с произтичащите от член 253 ЕО изисквания.

– Съображения на Съда

142 Що се отнася до изискването за мотивиране на основание член 253 ЕО, Общият съд е напомнил следното:

„214 Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която го е издала, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. Решение на Съда от 24 ноември 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-138/03, C-324/03 и C-431/03, Recueil, стр. I-10043, точка 54 и цитираната съдебна практика).

215 Това изискване следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други заинтересовани лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 253 следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение по дело Италия/Комисия, [посочено] по-горе, точка 55 и цитираната съдебна практика).

216 Когато става въпрос за регламент, мотивирането може да се ограничи до посочване, от една страна, на цялостното положение, довело до приемането му, а от друга страна, на общите цели, които следва да постигне (Решение на Съда от 3 юли 1985 г. по дело Abrias и др./Комисия, 3/83, Recueil, стр. 1995, точка 30 и Решение на Съда от 10 март 2005 г. по дело Испания/Съвет, C-342/03, Recueil, стр. I-1975, точка 55).

217 Освен това, ако акт с общо приложение разкрива съществената част на преследваната от институцията цел, би било прекалено да се изискват конкретни мотиви за вида на направения технически избор (вж. Решение на Съда от 7 септември 2006 г. по дело Испания/Съвет, C-310/04, Recueil, стр. I-7285, точка 59 и цитираната съдебна практика)“.

143 Тъй като в нито едно от съображенията на Регламент № 1972/2003 не са изложени изрично конкретните мотиви, подтикнали Комисията да приеме посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки по отношение на продуктите, произхождащи от новите държави членки, Общият съд е поставил разглежданите мерки в техния контекст и е постановил следното:

„229 […] Както следва от съображение 3 от Регламент № 1972/2003, една от основните цели на този регламент е избягването на риска от изкривяване на търговията, което може да разстрои организациите на пазарите, възникнали поради създаването на излишъци.

230 Съгласно логиката на Регламент № 1972/2003 тази цел се изпълнява посредством налагането на посочената в член 4 от споменатия регламент такса върху излишъците, които съществуват в новите държави членки, като в съображение 3 от разглеждания регламент е посочен целесъобразният характер на налагането на тази такса за осигуряване постигането на посочената цел.

231 Ролята на член 3 от Регламент № 1972/2003, що се отнася до поставените под отлагателен режим продукти от новите държави членки, обаче е единствено да допълни установената в член 4 посочения регламент система на облагане с такси на излишъците, и по-конкретно да осигури полезното действие на тази разпоредба.

232 Всъщност що се отнася до разглежданите продукти от новите държави членки, необходимостта от посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки за затваряне на системата на таксите е очевидна, както беше подчертано в точки 191—193 по-горе, е ясно, че при липса на тези мерки всеки икономически оператор, притежаващ продукти, които могат да бъдат подложени на установената в член 4 от посочения регламент такса, би могъл да избегне задължението за заплащане на тази такса, като подложи разглежданите продукти на един от изброените в член 3 от този регламент митнически режими в друга държава членка.

233 От това следва, че що се отнася до разглежданите продукти от новите държави членки, посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки съставляват единствено технически избор на Комисията, предназначен да осигури полезното действие на член 4 от този регламент, като последната посочена разпоредба на свой ред представлява основният технически избор на Комисията за осъществяване на нейната цел, а именно да бъде избегнато образуването на излишъци в новите държави членки.

234 Поради това следва да се направи изводът, че Комисията не е била задължена да мотивира по-конкретно необходимостта от посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки, предвид цитираната в точки 216 и 217 по-горе съдебна практика, тъй като мотивите на посочения регламент изрично определят целта за предотвратяване на създаването на излишъци и необходимостта от установяване на система на такси върху посочените запаси (съображение 3), както и цялостното положение, довело до приемането на посочения регламент (съображения 1 и 3, във връзка едно с друго). Следователно разглежданите мотиви трябва да се приемат като достатъчни в това отношение“.

144 Що се отнася до довода на Република Полша, изведен от твърдяното „сложно“ тълкуване, което според нея осъществил Общия съд, следва да се посочи, че това твърдение — дори да се предположи, че бъде потвърдено — не може да доведе до отмяната на критикуваните точки от обжалваното съдебно решение.

145 Всъщност, след като правилно напомня постоянната съдебна практика в областта на произтичащото от член 253 ЕО задължение за мотивиране, Общият съд приема за установено, че съществената част от мотивите на Регламент № 1972/2003 се съдържа в съображения 1—3 от посочения регламент.

146 Съгласно съображение 1 от Регламент № 1972/2003 преходните мерки целят да се избегне рискът от изкривяване на търговията, засягащо общата организация на земеделските пазари, дължащо се на присъединяването. Докато съображения 2 и 4 се отнасят до мерките за възстановяване при износ, то съображение 3 се позовава по-конкретно на изкривяването на търговията, което може да разстрои организациите на пазарите, и на продуктите, които са изкуствено придвижвани, за да не бъдат повече част от излишъците, за които е направен опис в новите държави членки.

147 Поради това в конкретния случай трябва да се приеме за установено, че съображенията на Регламент № 1972/2003 могат да позволят на заинтересованите лица да познават в достатъчна степен основанията за посочените преходни мерки, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол.

148 Тези елементи, които в рамките на второто правно основание, изведено от твърдяната липса на компетентност на Комисията, са позволили на Общия съд по-специално да осъществи контрол относно наложителния характер на приемането на установените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки за запазване на полезното действие на създадената с този регламент система, не изискват по-подробни мотиви.

149 Освен това, доколкото един от доводите на Република Полша изхожда от погрешната предпоставка, че материалният обхват на член 3 от Регламент № 1972/2003 е по-широк от този на член 4 от посочения регламент, макар да е видно от мотивите на обжалваното съдебно решение, изложени в рамките на разглеждането на четвъртото правно основание и възпроизведени в точки 129—133 от настоящото решение, че приемането на посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки е било наложително за гарантиране на полезното действие на член 4 от този регламент, въпросният довод следва да се отхвърли със същите мотиви.

150 Що се отнася до втория довод, свързан със задължението за мотивиране по отношение на икономическите оператори, следва да се напомни, че съгласно цитираната в точки 214 и 215 от обжалваното съдебно решение съдебна практика интересът на засегнатите лица, и по-специално на заинтересованите икономически оператори, съставлява един от критериите, възприети в рамките на преценката на задължението за мотивиране.

151 От точки 229—234 от обжалваното съдебно решение обаче не е видно, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото по отношение на тази съдебна практика.

152 На последно място, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика, когато приемането на разглеждания акт е част от контекст, който е добре познат на заинтересованите лица, това приемане може да бъде мотивирано кратко (вж. в този смисъл Решение от 30 септември 2003 г. по дело Германия/Комисия, C-301/96, Recueil, стр. I-9919, точки 89—93 и Решение от 22 юни 2004 г. по дело Португалия/Комисия, C-42/01, Recueil, стр. I-6079, точки 69 и 70).

153 Следователно в точки 235 и 236 от обжалваното съдебно решение правилно Общият съд е постановил следното:

„235 Посоченият извод се подсилва от контекста, в който е приет Регламент № 1972/2003. Всъщност Република Полша не оспорва, че е тясно свързана с процеса на приемане на разглеждания регламент с участието си като наблюдател на различните срещи на комитета, който е обсъждал неговото приемане. Впрочем Република Полша е водила по този въпрос богата кореспонденция с Комисията. На последно място, от преписката следва, че преди приемането на този регламент Комисията е показала готовността си да обсъди различните въпроси относно посочения регламент и да вземе предвид евентуални изменения преди приемането му.

236 Следва да се подчертае също, че съгласно преписката Комисията е обсъдила конкретно с Република Полша, от една страна, въпроса дали приемането на посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки спада към правомощията на посочената институция, предоставени ѝ на основание член 41 от Акта за присъединяване [от 2003 г.], а от друга страна, мотивите, които са в основата на приемането посочените мерки“.

154 От гореизложеното следва, че петото правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По шестото правно основание

– Доводи на страните

155 В рамките на шестото правно основание, изведено от нарушение на принципа на свободното движение на стоки, Република Полша упреква Общия съд, че е постановил, че предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки, приети на основание член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г., в никакъв случай не може да се подлагат на преценка за тяхното съответствие с член 25 ЕО. По този начин Общият съд отказал да разгледа по същество изтъкнатото от Република Полша правно основание.

156 Тълкуването, дадено от Общия съд на Решение от 25 май 1978 г. по дело Racke (136/77, Recueil, стр. 1245), било неправилно, доколкото решаващият елемент, който следвало да се вземе предвид в рамките на преценката за законосъобразност на разглежданите по това дело мерки, бил характерът на спорните такси, а не техният автор. Общият съд неправилно приел, че преходните мерки са можели да съставляват дерогация от иначе приложимите към дадено правно положение норми, като например член 25 ЕО, макар член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. да не разрешава подобна дерогация, и всеки опит да се презумира наличието на тази дерогация на основание на позоваванията на различни тълкувания бил обречен на неуспех, поради обстоятелството че предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки не били необходими за осъществяване на целите на този регламент. Република Полша добавя, че съображенията на Съда в Решение от 20 октомври 1987 г. по дело Испания/Съвет и Комисия (119/86, Recueil, стр. 4121) не могат да бъдат приложени към настоящия случай, тъй като в Акта относно условията за присъединяване на Кралство Испания и на Португалската република и промените в учредителните договори (ОВ L 302, 1985 г., стр. 23, наричан по-нататък „Актът за присъединяване от 1985 г.“) се съдържа изрично разрешение за приемане на допълнителен механизъм при търговията.

157 Комисията счита, че тълкуването, дадено от Република Полша на обжалваното съдебно решение, е неправилно. Що се отнася до позоваването на Решение по дело Racke, посочено по-горе, Комисията подчертава, че осъществената от Общия съд проверка основателно се е отнасяла до естеството на актовете, а не до техния автор. Що се отнася до позоваването на Акта за присъединяване от 1985 г., Комисията отказва да приеме, че понятието за „допълнителен механизъм при търговията“ предполагало допустимост на дерогации от общите принципи, уреждащи търговията, докато понятието за „преходни мерки“ не позволявало това.

– Съображения на Съда

158 Що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на свободно движение на стоки, Общият съд е постановил следното:

„179 Тезата на Република Полша не може да бъде приета. Всъщност обратно на твърденията на Република Полша, формулираната в член 25 ЕО забрана на митата и на таксите с равностоен ефект допуска събирането на наложената с член 3 от Регламент № 1972/2003 такса, с мотива

че посочената такса не съставлява едностранно определено от държава членка задължение, а преходна общностна мярка, приета за избягване на някои трудности за общата селскостопанска политика, произтичащи от присъединяването на десет нови държави към Европейския съюз (вж. в този смисъл Решение […] по дело Racke, [посочено по-горе], точка 7).

180 Освен това следва да се посочи, че Комисията приема Регламент № 1972/2003, и следователно член 3 от него, въз основа на разпоредба, която ѝ позволява да приеме необходимите преходни мерки за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към режим, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика, а именно член 41 от Акта за присъединяване [от 2003 г.]. Тези преходни мерки обаче могат да представляват по-специално дерогации от норми, които иначе са приложими към дадено правно положение, каквато норма е член 25 ЕО. Следователно изследването на [Общия] съд трябва да се отнася само до въпроса дали въведените с член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки са неразделна част от преходните мерки, които могат да бъдат приети по силата на тази разпоредба от Акта за присъединяване [от 2003 г.]. Всъщност ако случаят е такъв, тази система не може да бъде критикувана по принцип като противоречаща на разпоредбите на договора и на Акта за присъединяване [от 2003 г.] относно забраната на митата (вж. в този смисъл Решение на Съда […] по дело Испания/Съвет и Комисия, [посочено по-горе], точка 15).

181 Поради това Република Полша не би могла с право да се позове на нарушение на принципа на свободното движение на стоки, и по-специално на член 25 ЕО за оспорване на законосъобразността на установените с член 3 от Регламент № 1972/2003 мита […]“.

159 Следва да се посочи, че обратно на твърденията на Република Полша, от горепосочените точки от обжалваното съдебно решение не следва, че мерки като посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 не могат да бъдат оспорвани от гледна точка на общностното право.

160 Всъщност, тълкувайки Решение по дело Racke, посочено по-горе, Общият съд е приел, че формулираната в член 25 ЕО забрана допуска събирането на наложените с член 3 от Регламент № 1972/2003 такси, поради обстоятелството че посочените такси съставляват преходни общностни мерки, приети с цел да позволят на съответните органи да противодействат на трудностите, които могат да възникнат в областта на земеделието вследствие от присъединяването на десет нови държави към Съюза. Следователно не качеството на автора на приетите мерки, а характерът на спорните задължения е решаващият елемент, който следва да се вземе предвид в рамките на тази преценка.

161 Впрочем следва да се приеме за установено, че тълкуването, дадено от Общия съд на Решение по дело Racke, посочено по-горе, не е попречило на посочения съд да добави с основание, позовавайки се на Решение по дело Испания/Съвет и Комисия, посочено по-горе, че приемането на преходни мерки може да бъде критикувано като противоречащо на разпоредбите относно забраната на митата, когато е видно, че въведените мерки не са неразделна част от преходните мерки, които могат да бъдат приети на основание на релевантната разпоредба от Акта за присъединяване от 2003 г.

162 От това следва, че доводът на Република Полша, че Общият съд е възприел тълкуване на Решение по дело Racke, посочено по-горе, което изключва всякаква възможност за критикуване на предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки, е неоснователен.

163 Освен това Общият съд не може да бъде упрекнат, че не се е произнесъл по същество. Всъщност, що се отнася до въпроса дали въведените с член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки са неразделна част от преходните мерки, които могат да бъдат приети на основание член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г., следва да направи позоваване на преценката на наложителния характер на предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки за

гарантиране на полезното действие на мерките по член 4 от този регламент, осъществена от Общия съд в рамките на разглеждането на четвъртото правно основание в точки 189—193 от обжалваното съдебно решение, които са възпроизведени в точки 129—133 от настоящото решение.

164 Трябва да се отхвърли и доводът на Република Полша, че Решение по дело Испания/Съвет и Комисия, посочено по-горе, не може да бъде приложено към настоящия случай, защото в Акта за присъединяване от 1985 г. се съдържало изрично разрешение за целите на въвеждането на „допълнителен механизъм“, а Актът за присъединяване от 2003 г. не предвиждал подобно разрешение, доколкото в член 41 от последния изрично се предвижда въвеждането на всички необходими преходни мерки за подпомагане на прехода от приложимия в новите държави членки режим към общностния режим, като съгласно посоченото в точки 124—133 от настоящото решение разглежданите мерки могат да съдържат дерогации, които са абсолютно необходими за постигане на преследваните от този акт цели.

165 От гореизложеното следва, че шестото правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По седмото правно основание

– Доводи на страните

166 В рамките на седмото правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство, Република Полша упреква Общия съд, че е постановил, че разликата в третирането на полските икономически оператори и на операторите от старите държави членки е била обективно обоснована. Република Полша подчертава, че нарушението на този принцип на недопускане на дискриминация не произтича толкова от прилагането на различни норми, колкото от липсата на причина, която обективно обосновава прилагането на тези норми.

167 На първо място, Комисията не доказвала, че опасността от спекулиране е произтичала основно от движението на стоки с произход от Полша и следователно се основавала произволно на целта за предотвратяване на опасността от „едностранни“ смущения, макар че в действителност рискът е можело да произтича и от движението на стоки с произход от старите държави членки.

168 На второ място, дори да се предположи, че опасността от спекулиране е произтичала основно от движението на стоки с произход от Полша, според тази държава членка било достатъчно през преходния период да се запазят вносните мита в резултат от преференциалния режим, вместо да се установяват мита erga omnes в по-голям размер. Така Общият съд не се произнесъл по довода на Република Полша, че необходимостта да се предотврати опасността от спекулиране, произтичаща от потока на стоки с произход от Полша, не е можела обективно да обоснове различното третиране, прилагано през предвидения в член 3 от Регламент № 1972/2003 период спрямо икономическите оператори от новите държави членки в сравнение с тези от старите държави членки.

169 Комисията посочва, че Общият съд е разгледал въпроса за различното третиране на икономическите оператори от старите държави членки и на тези от новите държави членки, като що се отнася до потока на стоки с произход от новите държави членки, се е произнесъл върху необходимостта да се осигури ефективността на установената в член 4 от Регламент № 1972/2003 такса, а що се отнася до потока на стоки с произход от старите държави членки — върху необходимостта да избегне двойно заплащане на възстановяванията при износ. Обратно на твърденията на Република Полша, Комисията счита, че Общият съд е взел предвид риска от „двустранни“ смущения. Що се отнася до размера на вносните мита, Комисията приема, че този довод се отнася до принципа на пропорционалност, чието нарушение обаче не е изтъкнато във връзка с член 3 от Регламент № 1972/2003.

– Съображения на Съда

170 Що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, Общият съд е постановил следното:

„199 Като беше припомнено в точки 128—130 по-горе, макар установеният в член 34, параграф 2, втора алинея ЕО принцип на недопускане на дискриминация между земеделските производители от Общността да налага да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано, вярно е също и това, че към 1 май 2004 г. положението на земеделието в новите държави членки е било напълно различно от положението в старите държави членки.

200 Това означава, че от обикновеното прилагане на различни норми към операторите от новите държави членки и към операторите от старите държави членки не би могла да произтече никаква дискриминация.

201 В конкретния случай, както Комисията правилно отбелязва, макар по отношение на продуктите от новите държави членки посочените в член 3, параграф 2 от Регламент № 1972/2003 разпоредби да целят да възпрепятстват възможността за икономическите оператори да намалят изкуствено натрупаните преди 1 май 2004 г. излишъци чрез използване на някой от видовете отлагателни режими с цел да пуснат тези излишъци в свободно обращение след посочената дата като продукти, които не подлежат на обмитяване с вносни мита, тези разпоредби явно имат различна цел, що се отнася до продуктите от Общността, поставени под отлагателен режим или транспортирани в разширената Общност, след като са изпълнили формалностите за износ.

202 Всъщност тъй като последните посочени продукти не подлежат на обмитяване със споменатата в член 4 от Регламент № 1972/2003 спорна такса, целта на определените в член 3, параграф 2 от посочения регламент разпоредби не може да бъде запазването на полезното действие на разглежданата такса, доколкото тя се отнася до тях.

203 Точно обратното — целта на посочените в член 3, параграф 2 от този регламент разпоредби е по-конкретно да бъде избегната възможността земеделските продукти, изнесени от Общността преди 1 май 2004 г., които са се ползвали от възстановяване при износ, по-късно, след формалностите за износ, да бъдат поставени под отлагателен режим или транспортирани в разширената Общност и да се намират в свободно обращение на територията на Европейския съюз, без за тях да са заплатени мита, тъй като тези продукти биха могли отново да се ползват неоснователно от възстановяване при износ. Тази цел е формулирана в съображение 4 от Регламент № 1972/2003, съгласно което:

„Необходимо е да се попречи на това стоки, за които е платено възстановяване при внос преди 1 май 2004 г., да се възползват от второ възстановяване, ако бъдат изнесени в трети страни след 30 април 2004 г.“

204 Единствено по тази причина член 3, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1972/2003 предвижда освобождаване, ако икономическият оператор даде доказателство, че тези продукти не са се ползвали преди това от възстановяване при износ.

205 Тъй като двете цели, преследвани от съдържащите се в член 3 от Регламент № 1972/2003 разпоредби, са постигнати непременно посредством различните режими относно поставените под отлагателен режим продукти, които произхождат, от една страна, от новите държави членки, а от друга страна, от Общността на петнадесетте, приложението на различните режими към тези две категории продукти не може да се определи като дискриминационно“.

171 От гореизложеното следва, че Общият съд е анализирал подробно режимите, на които е бил подложен вносът с произход от новите държави членки и този с произход от старите държави членки на основание на разпоредбите на член 3 от Регламент № 1972/2003. Общият съд правилно е приел, че поради различните цели, преследвани с тези разпоредби, що се отнася до продуктите с произход от новите държави членки и тези с произход от старите държави членки, прилагането на различни режими по отношение на тези продукти не може да съставлява нарушение на принципа на недопускане на дискриминация.

172 На първо място, що се отнася до довода на Република Полша по отношение на Комисията, че в Регламент № 1972/2003 тази институция не е доказала, че опасността от спекулиране е произхождала основно от потока на стоки с произход от Полша, следва да се напомни, че в жалбата следва да се критикува обжалваното съдебно решение, а не посоченият регламент, така че съгласно вече изложените в точки 97 и 98 от настоящото решение мотиви този довод трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

173 На второ място, що се отнася до критиката, че Общият съд трябвало да приеме, че за предотвратяване на опасността от спекулиране във връзка със стоките с произход от Полша било достатъчно през преходния период да се запазят вносните мита, които произтичат от преференциалния режим, следва да се приеме за установено, че Република Полша повтаря единствено вече разгърнатите от нея доводи в рамките на предходните правни основания, свързани с липсата на необходимост от предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки, и не представя никакъв правен аргумент, позволяващ да се направи извод за нарушение от страна на Общия съд на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство.

174 Този довод също трябва да бъде отхвърлен.

175 От гореизложеното следва, че седмото правно основание трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

По осмото правно основание

– Доводи на страните

176 В рамките на осмото и последно правно основание, изведено от нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания, Република Полша упреква Общия съд, че в точка 246 от обжалваното съдебно решение е приел, че Общността не е създала положение, което е могло да породи оправдани правни очаквания по отношение на тази държава членка или на полските икономически оператори. Според Република Полша разпоредбите на Договора за присъединяване сами по себе си са източник на оправдани правни очаквания и икономическите оператори, които проявяват обичайната дължима грижа, не са били в състояние да предположат, че член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. е можел да бъде използван за създаване на разпоредби, които са дерогация от глава 5 на приложение IV към този акт за присъединяване.

177 Комисията изтъква, че посоченият акт за присъединяване, и по-специално член 41 от него, й е предоставил правомощие да приема всички подходящи преходни мерки. Доколкото не е уточнен методът, по който тези мерки трябва да бъдат приемани, посоченият текст не можел да бъде в основата на оправдани правни очаквания.

– Съображения на Съда

178 Що се отнася до принципа за защита на оправданите правни очаквания, Общият съд е постановил следното:

„245 Следва да се напомни, че съгласно съдебната практика позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания е възможно по отношение на общностна правна уредба единствено ако самата Общност преди това е създала положение, което е могло да породи оправдани правни очаквания (вж. Решение по дело Weidacher, [посочено] по-горе, точка 31 и цитираната съдебна практика).

246 Следва обаче да се отбележи, че в конкретния случай Общността не е създала преди това положение, което е могло да породи оправдани правни очаквания, що се отнася до Република Полша или до полските икономически оператори.

247 На първо място, Общността по никакъв начин — с действие или бездействие — не е дала да се разбере от заинтересованите среди, че по повод на разширяването, осъществено на 1 май 2004 г., няма да бъдат приемани преходни мерки, които по-конкретно да осигурят полезното действие на мерките, предназначени за избягване на породените от създаването на излишъци смущения на общия пазар.

248 По-нататък следва да се посочи, че всеки икономически оператор, който е положил нормалната грижа и е поставил продуктите под някой от посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 режими преди 1 май 2004 г., е трябвало да знае от момента на публикуването в *Официален вестник* [*на Европейския съюз*] на Акта за присъединяване [от 2003 г.], че по силата на член 41, първа алинея от посочения акт Комисията е била оправомощена да приема преходни мерки за адаптиране на съществуващите в новите държави членки режими към общата организация на пазарите — мерки, които евентуално е можело да имат отражение върху вече създадените излишъци при публикуването на Регламент № 735/2004, както и върху продуктите, поставени под отлагателен режим (вж. в този смисъл Решение по дело Weidacher, [посочено] по-горе, точка 33). Посочените в конкретния случай мерки впрочем са били съобщени от Комисията на Република Полша в рамките на комитета, който е обсъждал приемането на Регламент № 1972/2003. Поради това Република Полша не може да твърди, че са накърнени нейните оправдани правни очаквания“.

179 Следва да се посочи, че Общият съд правилно е приел, че принципът за защита на оправданите правни очаквания не е бил нарушен.

180 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика възможността да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания съществува за всеки икономически оператор, у който дадена институция е породила основателни надежди. При все това, макар принципът на защита на оправданите правни очаквания да е един от основните принципи на Съюза, икономическите оператори нямат основание да възлагат оправдани правни очаквания за запазването на съществуващо положение, което може да бъде променяно от общностните институции в рамките на тяхното право на преценка, и то по-специално в област като тази на общата организация на пазарите, чийто предмет включва непрекъснато приспособяване в зависимост от промените в икономическото положение (вж. в този смисъл Решение от 15 юли 2004 г. по дело Di Lenardo и Dilexport, C-37/02 и C-38/02, Recueil, стр. I-6911, точка 70 и цитираната съдебна практика).

181 Същото се отнася и за присъединяващите се държави членки (вж. в този смисъл Определение от 23 март 2011 г. по дело Естония/Комисия, C-535/09 P, точка 73).

182 Затова нито Република Полша, нито полските икономически оператори са можели да възлагат оправдани правни очаквания за запазване на законодателно положение, произтичащо от Акта за присъединяване от 2003 г. към момента на подписването на последния, тъй като член 41, първа алинея от посочения акт изрично оправомощава Комисията да взема всички необходими преходни мерки за избягване на смущения в рамките на общия пазар в резултат на бъдещото разширяване.

183 В това отношение, видно от съображенията, които се съдържат в отговора на изтъкнатото от Република Полша четвърто правно основание по същество, член 41 от Акта за присъединяване от 2003 г. позволява на Комисията да въвежда дерогации от глава 5 от приложение IV към посочения акт, щом като подобни дерогации са наложителни за подпомагане на прехода от съществуващия в новите държави членки режим към режим, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика, и за гарантиране на доброто му функциониране.

184 Следователно осмото и последно правно основание, формулирано от Република Полша, трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

185 От гореизложеното следва, че нито едно от правните основания по същество, изтъкнати от Република Полша, не може да бъде уважено.

186 Поради това жалбата следва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

187 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

188 Тъй като Комисията е направила искане за осъждането на Република Полша и последната е загубила делото по основната част от правните си основания, тази държава членка следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Република Полша да понесе направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски на Европейската комисия.

Подписи